I squirm in my seat, imagining what I would do in that situation
– if I looked out my window and saw a man attacking a woman.
I wouldn't sit back and do nothing, that's for damn sure.
I would jump right out the window if I had to.

ฉันนั่งขยุกขยิกบนเก้าอี้ จินตนาการว่าตัวเองจะทำอย่างไรในสถานการณ์นั้น
– ถ้าฉันมองออกไปนอกหน้าต่าง
และเห็นผู้ชายทำร้ายผู้หญิงอยู่ ฉันคงไม่นิ่งดูดาย ของมันแน่อยู่แล้ว
ฉันจะกระโดดออกจากหน้าต่างเลยด้วยซ้ำถ้าจำเป็น
– ฟรีดา แมกแฟดเดน

words
words without boundaries

ความลับของเฮาส์เมด
The Housemaid's Secret

ฟรีดา แมกแฟดเดน
เขียน

ณัฐมน เอกนันท์
แปล

ทดลองอ่าน

ฉันหวังสุดหัวใจว่าตัวเองจะเล่าให้เขาฟังได้
ฉันคงโล่งใจถ้าได้แบ่งปันเรื่องราวนี้กับใครบางคน
แต่เวนดีให้ฉันสาบานว่าจะเก็บเรื่องนี้เป็นความลับด้วยเหตุผลที่เข้าใจได้
"ฉันมีงานต้องทำน่ะ ฉันต้องอ่านหนังสือ"
– ฟรีดา แมกแฟดเดน

การอ่านคือรากฐานแห่งสิทธิ

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

ใครๆ ก็มีความลับ มิลลีก็เช่นกัน

เวลาผ่านไปหลายปีจากเรื่องราวใน*เฮาส์เมด* มิลลีมีชีวิตใหม่ งานใหม่ แฟนใหม่ ความตั้งใจใหม่ๆ แต่ "ความลับ" ที่เธอพยายามซ่อนเอาไว้ให้ลึกที่สุดก็ยังคงอยู่อย่างนั้น ทิ้งร่องรอยให้เธอต้องคอยระแวดระวังทุกความสัมพันธ์และทุกเรื่องราวที่ความลับของเธออาจเข้าไปเป็นตัวแปร แต่จะทำอย่างไรได้ เมื่องานใหม่ในฝันและเพนต์เฮาส์สุดหรูของนายจ้างก็เหมือนจะมีความลับซ่อนอยู่เช่นกัน

หากคุณตกหลุมรักเรื่องราวที่ทั้งระทึกและแสบสันใน*เฮาส์เมด* มาแล้ว เราขอให้คุณรีบพลิกหน้ากระดาษอ่าน*ความลับของเฮาส์เมด* เล่มนี้อย่างไม่ลังเลและขอการันตีว่าคุณจะไม่ผิดหวัง เพราะฟรีดา แมกแฟดเดน นั้นเก่งเหลือเกินในการสร้างตัวละครที่แสนกวนใจแต่อดไม่ได้ที่จะเอาใจช่วย และซ่อนกลพลิกผันหักมุมซ้ำแล้วซ้ำเล่าในเรื่องราวที่คุณจะวางไม่ลงจนกว่าจะถึงตอนสุดท้าย

ตอนที่จะได้รู้กัน ว่าความลับของใครร้ายที่สุด...

\\words

คำนำผู้แปล

หลังจากงานที่คฤหาสน์หรูสิ้นสุดลงอย่างไม่คาดฝัน มิลลี แม่บ้านของเราก็ได้งานใหม่ที่เพนต์เฮาส์หรู ครั้งนี้เธอกลับมาพร้อมกับความเปลี่ยนแปลง เติบโตขึ้น ได้ทำสิ่งที่อยากทำ กลับไปเรียน ได้ค่าจ้างอย่างงาม มีแฟนที่สมบูรณ์แบบ และวาดฝันถึงอนาคตที่สดใส แต่ชีวิตของเธอมีหรือจะปกติสุขได้ เมื่อเธอได้พบกับเจ้านายพิลึกกับเรื่องประหลาดที่เกิดขึ้นในเพนต์เฮาส์หลังนี้

และก็เหมือนเช่นเคยที่ฉันต้องขอเตือนคุณว่าหากมีธุระสำคัญ จงวางหนังสือเล่มนี้กลับลงกองดองเสีย ไม่อย่างนั้นคุณจะมัวแต่อ่านจนไม่เป็นอันทำอะไร แต่หากอยากดำดิ่งกับหนังสือสักเล่มจนลืมเวลา ขอเชื้อเชิญให้คุณลองพลิกอ่านได้เลย

ป.ล. ขอขอบคุณทีมงานสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาส คำแนะนำ และความช่วยเหลือเป็นอย่างดี ขอบคุณครอบครัวและเพื่อน ๆ ที่คอยสนับสนุนเสมอ ขอบคุณหนังสือทุกเล่มที่ซุกซ่อนอยู่ในความทรงจำและช่วยร้อยเรียงตัวอักษร ขอบคุณแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ที่ให้ข้อมูลทั้งกับผู้แปลและผู้อ่าน และช่วยให้หนังสือเล่มนี้สมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น

ณัฐมน เอกนันท์

ทดลองอ่าน

อารัมภบท

คืนนี้ ฉันจะถูกฆ่า

ฟ้าแลบแปลบปลาบรอบทิศ ส่องสว่างทั่วห้องนั่งเล่นของบ้านพักหลังเล็กที่ฉันมาค้างในคืนนี้ ซึ่งเป็นสถานที่ที่ชีวิตของฉันจะจบลงอย่างไม่ทันตั้งตัว ฉันแทบมองไม่เห็นพื้นไม้กระดานเบื้องล่างด้วยซ้ำ และเสี้ยววินาทีหนึ่ง ฉันก็จินตนาการถึงภาพร่างตัวเองนอนเหยียดอยู่บนพื้นไม้กระดาน จมอยู่ในแอ่งน้ำสีแดงฉานที่แผ่เป็นวงบิดเบี้ยว ไหลซึมเข้าไปในแผ่นไม้ ดวงตาเบิกกว้างจ้องมองความว่างเปล่า ปากเผยอน้อย ๆ หยดเลือดไหลลงมาตามคาง

ไม่ *ไม่นะ*

ต้องไม่ใช่คืนนี้

เมื่อบ้านพักตกอยู่ในความมืดมิดอีกครั้ง ฉันก็ผละจากความอบอุ่นของโซฟาแล้วยกมือขึ้นคลำทางข้างหน้าสะเปะสะปะ พายุเลวร้าย แต่ก็ไม่รุนแรงถึงขนาดทำให้ไฟดับ ไม่ ใครสักคนต่างหากที่เป็นต้นเหตุ ใครบางคนที่พรากหนึ่งชีวิตไปแล้วในคืนนี้และอยากให้ฉันเป็นรายถัดไป

เรื่องทุกอย่างเริ่มต้นจากงานทำความสะอาดอันเรียบง่าย และตอนนี้อาจจบลงด้วยการใช้ไม้ถูพื้นเช็ดเลือดของฉันออกจากพื้นบ้านพัก

ฉันรอฟ้าแลบอีกครั้งเพื่อให้มีแสงนำทาง ก่อนจะเดินอย่างระมัดระวังไปทางห้องครัว ฉันไม่มีแผนการในหัว แต่ห้องครัวมีสิ่งที่พอจะใช้เป็นอาวุธได้ กล่องเสียบมีดทั้งชุดอยู่ที่นั่น – หรือถ้าไม่มีจริง ๆ ส้อมแค่คันเดียวก็อาจมีประโยชน์ ด้วยมือเปล่าฉันคงเอาตัวไม่รอด แต่ถ้ามีมีด ฉันอาจพอมีโอกาสรอดชีวิตขึ้นมาบ้าง

ห้องครัวมีหน้าต่างขนาดใหญ่ที่รับแสงสว่างเข้ามาได้มากกว่าห้องอื่น ๆ

เล็กน้อย ม่านตาของฉันขยายขณะเพ่งมองภาพตรงหน้าเพื่อซึมซับรายละเอียดให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉันเดินโซซัดโซเซไปยังเคาน์เตอร์ครัว แต่หลังจากเดินบนเสื่อน้ำมันได้สามก้าว ฉันก็ลื่นล้มลงบนพื้นอย่างแรง ข้อศอกกระแทกเข้าอย่างจังจนน้ำตาคลอ

ถึงแม้อันที่จริงฉันจะน้ำตาคลอเบ้าอยู่ก่อนแล้วก็ตาม

ขณะพยายามตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน ฉันก็ฉุกคิดขึ้นได้ว่าพื้นห้องครัวเปียกอยู่ ฟ้าแลบอีกครั้ง จากนั้นฉันก็ก้มลงมองฝ่ามือ ฝ่ามือทั้งสองเปื้อนสีแดงฉาน ฉันไม่ได้ลื่นล้มลงบนแอ่งน้ำหรือแอ่งนมหก

แต่เป็นแอ่งเลือดต่างหาก

ฉันนั่งอยู่ตรงนั้นพักหนึ่งขณะสำรวจร่างกายตัวเอง ไม่เจ็บตรงไหนแล้ว ร่างกายยังครบสามสิบสอง หมายความว่านี่ไม่ใช่เลือดของฉัน

ยัง ไม่ใช่น่ะนะ

ขยับสิ ขยับเดี๋ยวนี้ นี่เป็นโอกาสเดียวที่เหลืออยู่แล้วนะ

คราวนี้ฉันพยุงตัวยืนได้มั่นคงกว่าเดิม ฉันเอื้อมหาเคาน์เตอร์ครัวก่อนจะถอนหายใจโล่งอกเมื่อนิ้วมือสัมผัสพื้นผิวแข็ง ๆ และเย็นเยียบ มือคลำไปรอบ ๆ เพื่อหากล่องเสียบมีด แต่ดูเหมือนจะหาไม่เจอ มัน*อยู่*ที่ไหน

ทันใดนั้น ฉันก็ได้ยินเสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา คาดเดาได้ยาก โดยเฉพาะเมื่อทุกอย่างมืดสนิท แต่ฉันค่อนข้างแน่ใจว่าตอนนี้มีใครบางคนอยู่ในห้องครัวกับฉัน ขนคอของฉันลุกชันเมื่อดวงตาคู่หนึ่งจ้องตรงมา

ฉันไม่ได้อยู่ตามลำพังอีกต่อไป

หัวใจของฉันร่วงลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม ฉันตัดสินใจผิดพลาดอย่างไม่น่าให้อภัย ฉันประเมินบุคคลอันตรายอย่างยิ่งคนหนึ่งต่ำเกินไป

และตอนนี้ ฉันก็ต้องจ่ายด้วยราคาแพงระยับ

ตอนที่หนึ่ง

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

หนึ่ง

มิลลี

สามเดือนก่อน

หลังจาก ขัดถูมาหนึ่งชั่วโมง ห้องครัวของแอมเบอร์ ดีกรอว์ ก็สะอาดเอี่ยมอ่อง

เมื่อพิจารณาว่าแอมเบอร์น่าจะกินอาหารที่ซื้อจากร้านอาหารละแวกนี้แทบทุกมื้อ ฉันก็รู้สึกราวกับว่าน้ำพักน้ำแรงของตัวเองดูไม่จำเป็นเท่าไรนัก พนันกันได้เลยว่าเธอไม่รู้วิธีเปิดเตาอบหรูของตัวเองด้วยซ้ำ เธอมีห้องครัวแสนสวยขนาดมหึมาที่มีเครื่องใช้ไฟฟ้าอยู่เต็มไปหมด ซึ่งฉันค่อนข้างแน่ใจว่าเธอไม่เคยใช้แม้แต่ครั้งเดียว เธอมีหม้ออเนกประสงค์ หม้อหุงข้าว หม้อทอดไร้น้ำมัน มีกระทั่งสิ่งที่เรียกกันว่า*เครื่องอบแห้ง*ด้วยซ้ำ ดูขัดแย้งพิลึกเมื่อคนที่มีมอยส์เจอไรเซอร์แปดชนิดในห้องน้ำดันมีเครื่องอบแห้งด้วย แต่ฉันมีสิทธิ์อะไรไปตัดสินเธอเล่า

เอ่อ ฉันก็ตัดสิน*นิดหน่อย*แหละ

แต่ฉันขัดถูเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ตั้งทิ้งไว้เฉย ๆ พวกนี้ทั้งหมดทุกซอกทุกมุมแล้ว ทำความสะอาดตู้เย็นแล้ว จัดจานเป็นโหล ๆ เข้าที่แล้ว ทั้งยังถูพื้นเงาวับจนแทบจะเห็นเงาสะท้อนของตัวเองได้ ตอนนี้เหลือแค่เก็บผ้าที่ซักแล้วกองสุดท้ายเข้าที่ เพนต์เฮาส์ของครอบครัวดีกรอว์ก็จะสะอาดหมดจดอย่างแท้จริง

“มิลลี!” เสียงกระหึดกระหอบของแอมเบอร์ดังเข้ามาในห้องครัว ส่วนฉันใช้หลังมือปาดเหงื่อที่ซึมออกมาเล็กน้อยจากหน้าผาก “มิลลี เธอ*อยู่*ไหน”

“อยู่ในนี้ค่ะ!” ฉันตะโกน ถึงแม้จะค่อนข้างชัดเจนอยู่แล้วก็ตาม

ว่าฉันอยู่ที่ไหน อพาร์ตเมนต์แห่งนี้ – คืออพาร์ตเมนต์สองหลังที่เชื่อมเข้าด้วยกันเป็นอพาร์ตเมนต์โอ่อ่าหลังเดียว – มีขนาดใหญ่โต แต่ก็ไม่ได้ใหญ่*ขนาดนั้น* ถ้าฉันไม่ได้อยู่ในห้องนั่งเล่น ก็น่าจะต้องอยู่ในห้องครัวแน่นอนอยู่แล้ว

แอมเบอร์เดินนวยนาดเข้ามาในห้องครัว ดูเนี้ยบไร้ที่ติเหมือนเคย ภายใต้หนึ่งในบรรดาชุดหรูจำนวน*มหาศาล*ที่ตัดเย็บโดยดีไซเนอร์ ชุดนี้เป็นชุดกระโปรงลายม้าลาย คอวีลึก แขนเสื้อเข้ารูปจรดข้อมือเรียวบาง เธอจับคู่ชุดกระโปรงกับรองเท้าบูตลายม้าลายเข้าคู่กัน และแม้เธอจะดูสวยบาดใจเหมือนทุกครั้ง ฉันกลับลังเลอยู่นิดหน่อยว่าควรเอ่ยปากชมชุดเธอหรือออกล่าเธอในซาฟารีมากกว่ากัน

“อยู่นี่นี่เอง!” เธอพูดเจือน้ำเสียงกล่าวหาราวกับฉันไม่ได้อยู่ในที่ที่ควรอยู่

“ฉันใกล้ทำเสร็จแล้วค่ะ” ฉันบอกเธอ “เหลือแค่เอาผ้าซักแล้วไป –”

“อันที่จริง” แอมเบอร์พูดแทรก “ฉันจำเป็นต้องให้เธออยู่ต่อ”

ฉันอึดอัดใจ ฉันทำความสะอาดอพาร์ตเมนต์ของแอมเบอร์สัปดาห์ละสองครั้งก็จริง แต่ก็ยังต้องทำงานจิปาถะอื่นๆ ให้ ซึ่งรวมถึงการเป็นพี่เลี้ยงให้โอลีฟ ลูกสาววัยเก้าเดือนของเธอด้วย ฉันพยายามยืดหยุ่นเพราะค่าจ้างอย่างงาม แต่เธอไม่ค่อยบอกล่วงหน้าเลย ฉันรู้สึกราวกับว่าเธอจะบอกเรื่องงานพี่เลี้ยงนี่เฉพาะตอนที่จำเป็นจริงๆ และเห็นได้ชัดว่าฉันไม่จำเป็นต้องรู้จนกว่าจะเหลือเวลาอีกยี่สิบนาทีก่อนเริ่มงาน

“ฉันมีนัดทำสปาเล็บเท้า” เธอพูดเสียงเครียดพอๆ กับคนที่บอกว่าจะไปผ่าตัดหัวใจที่โรงพยาบาล “ฉันเลยต้องให้เธอช่วยดูแลโอลีฟช่วงที่ฉันไม่อยู่”

โอลีฟเป็นเด็กหญิงตัวน้อยน่ารัก ฉันไม่ขัดข้องสักนิดที่ต้องดูแลเธอ – โดยปกติแล้วน่ะนะ อันที่จริงบางครั้งบางคราวฉันจะรีบคว้าโอกาสนี้เพื่อหารายได้เสริมเล็กๆ น้อยๆ จากค่าจ้างรายชั่วโมงสูงลิ่วที่แอมเบอร์ให้ ซึ่งทำให้ฉันมีที่ซุกหัวนอนและได้กินอาหารที่ไม่ได้คุ้ยมาจากถังขยะ แต่ตอนนี้ฉันรับงานไม่ได้ “อีกหนึ่งชั่วโมงหลังจากนี้ฉันมีเรียนค่ะ”

“โอ้” แอมเบอร์ขมวดคิ้ว ก่อนจะปรับสีหน้าให้กลับมาดูไร้อารมณ์อย่างรวดเร็ว ครั้งก่อนที่ฉันมาที่นี่ เธอเล่าให้ฟังว่าไปอ่านเจอบทความที่บอกว่าการยิ้มและการขมวดคิ้วเป็นสาเหตุของริ้วรอย เธอจึงพยายามปรับสีหน้าให้เรียบเฉยที่สุดเท่าที่จะทำได้เสมอ “โดดเรียนไม่ได้เหรอ พวกเขาไม่บันทึกการบรรยายไว้เลยหรือไง ไม่งั้นพอจะหาเอกสารคำบรรยายมาได้ไหม”

ไม่มีหรอก นอกจากนี้ ฉันก็โดดเรียนสองคาบในช่วงสองสัปดาห์ที่ผ่านมาเพราะคำขอให้ช่วยเลี้ยงเด็กนาทีสุดท้ายจากแอมเบอร์นี่แหละ ฉันพยายามเรียนให้ได้วุฒิอนุปริญญา ทั้งยังต้องทำคะแนนให้อยู่ในระดับที่น่าพอใจในชั้นเรียนนี้ อีกอย่าง ฉันก็ชอบหลักสูตรนี้ด้วย จิตวิทยาสังคมทั้งสนุกและน่าสนใจ และการได้คะแนนผ่านเกณฑ์ก็สำคัญอย่างยิ่งสำหรับวุฒิของฉัน

“ฉันคงไม่ขอร้องเธอ” แอมเบอร์พูด “ถ้าไม่ใช่เรื่องสำคัญจริง ๆ”

คำนิยามของคำว่า “สำคัญ” ของเธอกับฉันน่าจะต่างกัน สำหรับฉัน สิ่งที่ “สำคัญ” คือการสำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยและได้วุฒิอนุปริญญาจากหลักสูตรสังคมสงเคราะห์นั่น ฉันไม่แน่ใจว่าสปาเล็บเท้าจะสำคัญขนาดนั้นได้อย่างไร แบบว่า ตอนนี้ยังเป็นช่วงปลายฤดูหนาวอยู่เลย จะมีใคร*เห็น*เท้าเธอกัน

“แอมเบอร์คะ” ฉันเริ่ม

เสียงร้องไห้แหลมสูงดังขึ้นจากห้องนั่งเล่นได้ถูกจังหวะพอดี ถึงแม้ตอนนี้จะไม่ได้มีหน้าที่ดูแลโอลีฟอย่างเป็นทางการ แต่ฉันก็มักคอยจับตาดูโอลีฟเสมอเมื่ออยู่ที่นี่ แอมเบอร์พาโอลีฟไปร่วมเพลย์กรุ๊ป[1] กับเพื่อน ๆ ของเธอสัปดาห์ละสามครั้ง ส่วนเวลาที่เหลือ ดูเหมือนเธอคิดหาวิธีกำจัดโอลีฟให้พ้นสายตาอยู่ เธอบ่นให้ฉันฟังว่าคุณดีกรอว์ไม่อนุญาตให้จ้างพี่เลี้ยงประจำเพราะตัวเธอเองไม่ได้ทำงานด้วยซ้ำ เธอจึงจัดการเรื่องเลี้ยงเด็ก

[1] Playgroup กิจกรรมที่จัดขึ้นสำหรับผู้ปกครองและลูกวัยก่อนเข้าเรียน เพื่อให้ผู้ปกครองและเด็ก ๆ ได้พบปะพูดคุยและเรียนรู้ทักษะผ่านการเล่นกับเพื่อน ๆ วัยเดียวกัน

ด้วยการผลัดเปลี่ยนพี่เลี้ยงหลายคน – ซึ่งส่วนมากคือฉัน ไม่ว่าอย่างไร โอลีฟก็อยู่ในคอกกั้นเด็กตอนฉันเริ่มทำความสะอาด ส่วนฉันอยู่ในห้องนั่งเล่นกับเธอจนกระทั่งเสียงเครื่องดูดฝุ่นดังกล่อมจนเธอหลับไป

"มิลลี" แอมเบอร์เรียกด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด

ฉันถอนหายใจแล้ววางฟองน้ำที่ถืออยู่ รู้สึกเหมือนมันหลอมรวมกับมือไปแล้วก่อนหน้านี้ ฉันล้างมือในอ่างล้างจาน ก่อนจะเช็ดมือกับกางเกงยีนสีน้ำเงิน "กำลังไปจ้ะ โอลีฟ!" ฉันพูดเสียงดัง

ตอนฉันกลับเข้ามาในห้องนั่งเล่น โอลีฟจับมุมคอกกั้นเด็กเพื่อประคองตัวเองลุกขึ้น แล้วก็ร้องไห้จ้าจนใบหน้ากลมดวงน้อยกลายเป็นสีแดงก่ำ โอลีฟเป็นเด็กประเภทที่อาจพบเห็นได้ตามหน้าปกนิตยสารเด็กทารก เธอน่ารักและงดงามราวกับนางฟ้าตัวน้อยๆ สมบูรณ์แบบกระทั่งลอนผมสีบลอนด์อ่อนนุ่มที่ถูกทับจนลีบติดศีรษะฝั่งซ้ายยามงีบหลับด้วย ตอนนี้เธอไม่ได้ดูเหมือนนางฟ้าตัวน้อยสักเท่าไร แต่พอเห็นฉัน เธอก็ชูแขนขึ้นทันทีพร้อมเสียงสะอื้นที่แผ่วลง

ฉันเอื้อมมือเข้าไปในคอกกั้นเด็กแล้วอุ้มเธอขึ้นมาไว้ในอ้อมแขน เธอฝังใบหน้าเปียกชื้นดวงน้อยเข้ากับไหล่ของฉันและทำให้ฉันไม่รู้สึกแย่ขนาดนั้นถ้าจำเป็นต้องโดดเรียนจริงๆ ฉันไม่รู้ว่าสิ่งนี้คืออะไร แต่วินาทีที่อายุย่างเข้าสามสิบ ฉันก็รู้สึกเหมือนสวิตช์ในใจเปิดพึ่บ ทำให้คิดว่าเหล่าเด็กทารกคือสิ่งที่น่ารักที่สุดในจักรวาล ฉันชอบใช้เวลาอยู่กับโอลีฟ ถึงแม้เธอจะไม่ใช่ลูก*ของฉัน*ก็ตาม

"ฉันซาบซึ้งใจเรื่องนี้นะ มิลลี" แอมเบอร์คว้าเสื้อโค้ตกับกระเป๋ากุชชีจากราวแขวนเสื้อข้างประตู "และเชื่อฉันเถอะ นิ้วเท้าของฉันก็ขอบคุณเธอด้วย"

ค่าๆ "คุณจะกลับมาเมื่อไหร่คะ"

"ฉันไปไม่นานหรอก" เธอรับปาก ซึ่งเราทั้งคู่ต่างรู้ว่านั่นคือการโกหกหน้าด้านๆ "เพราะยังไงฉันก็รู้ว่าเจ้าหญิงองค์น้อยจะคิดถึงฉัน!"

"แน่นอนค่ะ" ฉันพึมพำ

ขณะที่แอมเบอร์ควานหากุญแจ โทรศัพท์ หรือไม่ก็กระจกพกพา

ในกระเป๋าถือ โอลีฟก็เข้ามาคลอเคลียใกล้ชิดฉันมากขึ้น เธอเงยใบหน้ากลมน้อย ๆ แล้วยิ้มอวดฟันจิ๋วสีขาวสี่ซี่ "หม่าม้า" เธอขาน

แอมเบอร์ตัวแข็งทื่อ มือยังค้างอยู่ในกระเป๋า เวลาเหมือนหยุดเดินชั่วขณะ "แกพูดว่า*อะไร*นะ"

โอ๊ย ไม่นะ "แกพูดว่า...มิลลีหรือเปล่าคะ"

โอลีฟผู้ไม่รับรู้ถึงปัญหาที่ตนก่อขึ้นฉีกยิ้มให้ฉันอีกครั้งและพูดอ้อแอ้เสียงดังกว่าเดิม "หม่าม้า!"

ใบหน้าภายใต้รองพื้นของแอมเบอร์กลายเป็นสีชมพู "นี่แกเพิ่งเรียกเธอว่า*หม่าม้า*เหรอ"

"ไม่ใช่..."

"หม่าม้า!" โอลีฟร้องเสียงเริงร่า *โอ้ พระเจ้า หยุดพูดสักทีได้ไหม หนูน้อย*

แอมเบอร์โยนกระเป๋าไว้บนโต๊ะกาแฟ ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความโกรธเกรี้ยวที่คงสร้างริ้วรอยบนใบหน้าอย่างแน่นอน "นี่เธอสอนโอลีฟว่าตัวเองเป็นแม่ของแกเหรอ"

"เปล่านะคะ!" ฉันร้อง "ฉันบอกแกว่าฉันชื่อมิลลี *มิลลี*น่ะค่ะ ฉันแน่ใจว่าแกแค่สับสน โดยเฉพาะเมื่อฉันเป็นคนที่..."

ดวงตาของเธอเบิกกว้าง "เพราะเธอเป็นคนที่อยู่กับแกบ่อยกว่าฉันเหรอ เธอจะพูดอย่างนั้นใช่ไหม"

"ไม่ใช่ค่ะ! ไม่ใช่แน่นอน"

"นี่เธอจะบอกว่าฉันเป็น*แม่แย่ ๆ*อย่างนั้นเหรอ" แอมเบอร์ก้าวเข้ามาหาฉัน ส่วนโอลีฟดูตื่นตระหนก "เธอคิดว่าตัวเองเป็นแม่ให้ลูกน้อยของฉันได้ดีกว่าฉันอย่างนั้นเหรอ"

"ไม่ค่ะ! ไม่มีวัน..."

"*แล้วทำไมเธอถึงสอนแกว่าตัวเองเป็นแม่ของแก*"

"ฉันไม่ได้สอนค่ะ!" ค่าจ้างเลี้ยงเด็กสูงลิ่วของฉันกำลังจะหลุดลอยไป "ฉันสาบานค่ะ *มิลลี* ฉันพูดแค่นั้น แต่ดันฟังดูคล้ายกับคำว่าหม่าม้า แค่นั้นเองค่ะ ขึ้นต้นด้วยตัวอักษรเดียวกันเฉย ๆ"

แอมเบอร์สูดหายใจเข้าลึก ๆ อย่างเยือกเย็น ก่อนจะก้าวมาหาฉันอีกก้าว “เอาลูกของฉันคืนมา”

“ได้เลยค่ะ...”

แต่โอลีฟไม่ให้ความร่วมมือเลย พอเห็นแม่เดินยื่นแขนเข้ามาหา เธอก็กอดคอฉันแน่นขึ้น “หม่าม้า!” เธอสะอื้นซบคอของฉัน

“โอลีฟ” ฉันพึมพำ “ฉันไม่ใช่หม่าม้าของหนูนะ *คนคนนั้น* ต่างหากคือหม่าม้าของหนู” *คนที่จะไล่ฉันออกแล้วถ้าหนูไม่ปล่อยฉัน*

“ไม่ยุติธรรมเลยสักนิด!” แอมเบอร์ร้อง “ฉันให้นมลูกเกินหนึ่งสัปดาห์เชียวนะ! เรื่องนั้นไม่มีค่าอะไรเลยหรือไง”

“ฉันขอโทษจริง ๆ ค่ะ...”

ในที่สุด แอมเบอร์ก็กระชากตัวโอลีฟออกจากอ้อมแขนของฉันได้สำเร็จ ขณะที่โอลีฟตะโกนสุดเสียง “หม่าม้า!” เธอกรีดร้องพลางยื่นแขนอ้วนป้อมมาหาฉัน

“ยายนั่นไม่ใช่หม่าม้าของลูกนะ!” แอมเบอร์ตะคอกใส่ลูก “แม่ต่างหากลูกอยากเห็นผิวแตกลายของแม่ไหม ผู้หญิงคนนั้น*ไม่ใช่*แม่ของลูก”

“หม่าม้า!” เธอร้องโหยหวน

“มิลลี่ต่างหาก” ฉันแก้ “*มิลลี่*”

แต่จะมีประโยชน์อะไร เธอไม่จำเป็นต้องรู้ชื่อฉันด้วยซ้ำ เพราะตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ฉันจะไม่มีวันได้รับอนุญาตให้เข้ามาเหยียบบ้านหลังนี้อีก ฉันถูกไล่ออก*แล้ว*

สอง

ระหว่าง เดินจากสถานีรถไฟไปยังอพาร์ตเมนต์ขนาดหนึ่งห้องนอนในย่านเซาท์บรองซ์ ฉันใช้แขนข้างหนึ่งหนีบกระเป๋าถือแน่น ส่วนมืออีกข้างกำกระป๋องสเปรย์พริกไทยในกระเป๋ากางเกงถึงแม้จะเป็นกลางวันแสก ๆ ก็ตาม คุณไม่มีวันระมัดระวังตัวมากเกินไปสำหรับย่านนี้หรอก

วันนี้ฉันรู้สึกโชคดีที่ยังมีอพาร์ตเมนต์หลังเล็กใจกลางย่านที่อันตรายที่สุดแห่งหนึ่งในนิวยอร์กอยู่ ถ้าไม่รีบหางานอื่นให้ได้เร็ว ๆ เพื่อชดเชยรายได้ที่เพิ่งเสียไปหลังจากแอมเบอร์ ดีกรอว์ ไล่ฉันออก (โดยไม่เขียนจดหมายรับรองให้) อย่างดีที่สุดฉันคงได้ย้ายออกไปนอนบนกล่องกระดาษตรงถนนหน้าอาคารอิฐทรุดโทรมที่ฉันอาศัยอยู่ปัจจุบัน

ถ้าไม่ตัดสินใจเรียนต่อวิทยาลัย ตอนนี้ฉันคงเหลือเงินเก็บบ้าง โง่จริง ๆ ที่ดันเลือกจะพัฒนาตัวเอง

เมื่อเดินถึงช่วงตึกสุดท้ายก่อนถึงตึกที่อาศัยอยู่ รองเท้าผ้าใบย่ำโคลนปนหิมะบนทางเท้า ฉันก็รู้สึกได้ว่ามีใครบางคนเดินตามมา แน่นอนว่าฉันระวังตัวสุด ๆ เสมอเวลาอยู่แถวนี้ แต่หลายครั้งก็รู้สึกได้อย่างแรงกล้าว่าตัวเองดึงดูดความสนใจในทางไม่ดีอยู่

ก็เหมือนกับตอนนี้นี่แหละ นอกจากรู้สึกเสียวว่าบที่ท้ายทอยแล้วยังมีเสียงฝีเท้าดังขึ้นจากด้านหลังด้วย เสียงฝีเท้าที่ยิ่งฉันเดินก็ยิ่งดังขึ้นทุกทีใครก็ตามที่อยู่ข้างหลังเดินใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ

แต่ฉันไม่หันกลับไปมอง เพียงกระชับเสื้อโค้ตสีดำเรียบง่ายแนบตัวแล้วเร่งฝีเท้าผ่านรถมาสด้าสีดำที่ไฟหน้าด้านขวาแตก ผ่านหัวจ่ายน้ำดับเพลิงสีแดงที่มีน้ำรั่วเจิ่งนองถนน และเดินขึ้นบันไดคอนกรีตห้าขั้นที่ไม่เรียบเสมอกันมุ่งสู่ประตูอาคาร

ฉันเตรียมกุญแจไว้แล้ว ที่นี่ต่างจากอพาร์ตเมนต์หรูย่านอัปเปอร์เวสต์ไซด์ของพวกดีกรอว์ตรงที่ไม่มีพนักงานเฝ้าประตู มีแต่อินเตอร์คอมกับกุญแจไว้เปิดประตู ตอนที่คุณนายแรนดอลล์ เจ้าของตึกให้ฉันเช่าอพาร์ตเมนต์ เธอกำชับอย่างเข้มงวดว่าอย่าให้ใครที่เดินตามหลังผ่านประตูเข้ามา *มีโอกาสถูกปล้นหรือข่มขืนได้ง่ายมาก*

ตอนฉันเสียบกุญแจเข้าไปในรูที่ดูเหมือนจะฝืดอยู่เสมอ เสียงฝีเท้าก็ดังขึ้นอีกครั้ง วินาทีต่อมาก็มีเงาร่างหนึ่งที่ไม่อาจแสร้งเมินเฉยได้ทอดลงทาบทับตัวฉัน ฉันเหลือบตาขึ้นมองและพบผู้ชายวัยยี่สิบกลาง ๆ สวมเสื้อโค้ตตัวยาวสีดำ ผมสีเข้มเปียกชื้นเล็กน้อย ดูคุ้นตาชอบกล – โดยเฉพาะรอยแผลเป็นเหนือคิ้วซ้ายนั่น

"ผมอยู่ชั้นสอง" เขาเตือนความจำตอนที่เห็นสีหน้าลังเลของฉัน "2 - C"

"อ้อ" ฉันพูด แม้จะยังไม่สะดวกใจเปิดประตูให้เขาเข้าไปข้างใน

ชายคนนั้นหยิบพวงกุญแจออกจากกระเป๋าขึ้นมาเขย่าตรงหน้าฉัน เสียงดังกรุ๋งกริ๋ง กุญแจดอกหนึ่งมีสลักแบบเดียวกับกุญแจของฉัน "2 - C" เขาพูดซ้ำ "อยู่ด้านล่างห้องคุณพอดี"

ในที่สุดฉันก็ยอมแพ้และก้าวเข้าไปข้างในเพื่อให้ผู้ชายที่มีแผลเป็นเหนือคิ้วซ้ายเข้ามาในตึกหลังจากครุ่นคิดแล้วว่าเขาน่าจะบุกเข้ามาได้อยู่ดีถ้าอยากทำ ฉันเดินขึ้นบันไดนำไปทีละขั้นอย่างเหนื่อยอ่อนขณะคิดไม่ตกว่าจะไปหาเงินจากไหนมาจ่ายค่าเช่าเดือนหน้า ฉันต้องหางานใหม่ – เดี๋ยวนี้ ฉันเคยทำงานพาร์ตไทม์เป็นบาร์เทนเดอร์อยู่พักหนึ่ง แล้วฉันก็โง่เลิกทำไปเพราะงานพี่เลี้ยงดูแลโอลีฟให้เงินดีกว่ามากและตารางเวลาฉุกละหุกแบบนี้ก็ทำให้การทำงานอื่นควบคู่ไปด้วยเป็นเรื่องยาก อีกอย่าง การหางานสำหรับคนอย่างฉันก็ไม่ใช่เรื่องง่าย คนที่มีประวัติแบบนี้น่ะนะ

"อากาศดีนะวันนี้" ผู้ชายเจ้าของรอยแผลเป็นเหนือคิ้วซ้ายออกความเห็น เขาเดินขึ้นบันไดตามหลังฉันอยู่ขั้นหนึ่ง

"อ่าฮะ" ฉันตอบรับ ตอนนี้สิ่งสุดท้ายที่ฉันต้องการคือการพูดคุยเรื่องลมฟ้าอากาศ

"ผมได้ยินมาว่าสัปดาห์หน้าจะหิมะตกอีก" เขาพูดเสริม

“อ๋อเหรอ”

“ใช่ พยากรณ์อากาศบอกว่าหิมะจะตกหนาแปดนิ้วเลย ทิ้งทวนก่อนเข้าฤดูใบไม้ผลิละ”

ฉันแสร้งสนใจไม่ได้อีกต่อไป พอเรามาถึงชั้นสอง ผู้ชายคนนั้นก็ส่งยิ้มให้ฉัน “ขอให้เป็นวันที่ดีนะ” เขาเอ่ย

“คุณก็ด้วย” ฉันพึมพำ

ขณะที่เขาเดินตามโถงทางเดินไปยังห้องของตัวเอง ฉันก็อดนึกถึงเรื่องที่เขาพูดตอนฉันให้เขาเข้ามาในตึกไม่ได้ *2 - C อยู่ด้านล่างห้องคุณพอดี*

เขารู้ได้อย่างไรว่าฉันอยู่ห้อง 3 - C

ฉันนิ่วหน้าแล้วเร่งฝีเท้าเล็กน้อยขึ้นบันไดไปที่ห้องของตัวเองพลางเตรียมกุญแจไว้ให้พร้อมอีกครั้ง พอก้าวเข้ามาในห้อง ฉันก็กระแทกประตูปิดตามหลัง ล็อกประตู แล้วก็ล็อกกลอนอีกชั้น ฉันอาจตื่นตูมเพราะคำพูดของเขา แต่คุณไม่มีทางระมัดระวังตัวมากเกินไปหรอก โดยเฉพาะเมื่ออาศัยอยู่ในเซาท์บรองซ์

ท้องของฉันร้องโครกคราก แต่สิ่งที่ฉันโหยหายิ่งกว่าอาหารก็คือการอาบน้ำร้อน ฉันตรวจสอบให้แน่ใจว่าดึงมู่ลี่ลงมาปิดเรียบร้อยดีก่อนจะถอดเสื้อผ้าทุกชิ้นแล้วพุ่งเข้าไปใต้ฝักบัว ฉันเรียนรู้จากประสบการณ์ว่าน้ำที่พุ่งออกจากฝักบัวนั้นมีเส้นบาง ๆ กั้นอยู่ระหว่างร้อนจนเดือดไปเลยกับเย็นเฉียบเหมือนน้ำแข็ง ระหว่างอาศัยอยู่ที่นี่ ฉันกลายเป็นปรมาจารย์ด้านการปรับอุณหภูมิน้ำ แต่มันก็สามารถลดฮวบหรือพุ่งทะยานได้ถึงยี่สิบองศาฟาเรนไฮต์ในชั่วพริบตาอยู่ดี ฉันจึงไม่เอ้อระเหยนานเกินไป แค่ต้องการชำระล้างคราบสกปรกออกจากร่างกาย หลังจากเดินทั่วเมืองมาทั้งวัน ร่างกายของฉันจะอมฝุ่นสีดำเสมอ ไม่อยากคิดเลยว่าปอดตัวเองหน้าตาเป็นแบบไหน

ไม่อยากเชื่อว่าฉันสูญเสียงานนั้นไป แอมเบอร์พึ่งพาฉันมาก ฉันจึงคิดว่าคงทำงานนี้ต่อได้เรื่อย ๆ อย่างน้อยก็จนถึงตอนโอลีฟเข้าโรงเรียนอนุบาล หรืออาจนานกว่านั้นด้วยซ้ำ ฉันเกือบจะสบายใจแล้วว่าตัวเองมีงานที่มั่นคงและมีรายได้พอเลี้ยงปากท้อง

ทว่าตอนนี้ฉันกลับต้องหางานอื่น อาจต้องหาหลายงานด้วยซ้ำเพื่อทดแทนงานนั้นงานเดียว และคนอย่างฉันก็ไม่ได้หางานง่ายเหมือนคนส่วนใหญ่ ฉันประกาศหางานในแอปพลิเคชันพี่เลี้ยงเด็กยอดนิยมไม่ได้ เพราะแอปพลิเคชันเหล่านั้นล้วนต้องการตรวจสอบประวัติ และทันทีที่เกิดการตรวจสอบ โอกาสการทำงานของฉันก็จะถูกปัดตกไป ไม่มีใครอยากได้คนอย่างฉันไปทำงานในบ้านหรอก

ตอนนี้ฉันขาดบุคคลอ้างอิงอยู่ เพราะช่วงหนึ่งงานทำความสะอาดของฉันไม่ได้จำกัดขอบเขตแค่การทำความสะอาดเท่านั้น ฉันเคยให้บริการด้านอื่นๆ แก่หลายครอบครัวที่ทำความสะอาดให้ แต่ฉันไม่รับงานแบบนั้นแล้ว ฉันเลิกทำมาหลายปีแล้ว

เอาเถอะ ป่วยการจะจมปลักอยู่กับอดีต ไม่ใช่ตอนที่อนาคตมืดมนแบบนี้

หยุดสมเพชตัวเองได้แล้ว มิลลี เธอเคยตกอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้ายกว่านี้ แต่ก็เอาตัวรอดมาได้นี่

อุณหภูมิน้ำจากฝักบัวลดฮวบฉับพลันจนฉันหลุดร้องเสียงแหลม ฉันเอื้อมมือไปปิดก๊อก ได้อาบน้ำสิบนาทีเต็มแล้ว รู้สึกดีกว่าที่คิดอีกแฮะ

ฉันสวมเสื้อคลุมอาบน้ำโดยไม่ได้สวมสลิปเปอร์ ทิ้งรอยเท้าน้อยๆ ที่เปียกชื้นไว้ตามทางเดินสู่ห้องครัว ซึ่งเป็นแค่ส่วนต่อเติมจากห้องนั่งเล่นเท่านั้น ในอพาร์ตเมนต์โอ่อ่าของครอบครัวดีกรอว์ ห้องครัว ห้องนั่งเล่น และห้องรับประทานอาหารล้วนแยกกันเป็นสัดเป็นส่วน แต่ในอพาร์ตเมนต์ห้องนี้ ทุกห้องเชื่อมกันเป็นห้องอเนกประสงค์ห้องเดียว ซึ่งมีขนาดเล็กกว่าสักห้องหนึ่งของพวกดีกรอว์มากอย่างน่าขัน แม้แต่ห้องน้ำที่นั่นก็ยังใหญ่กว่าพื้นที่อยู่อาศัยทั้งหมดของฉันอยู่ดี

ฉันวางหม้อลงบนเตาเพื่อต้มน้ำให้เดือด ไม่รู้ว่าจะทำอะไรเป็นมื้อค่ำดี แต่คงต้มเส้นอะไรสักอย่าง อาจเป็นราเม็ง สปาเกตตี หรือพาสต้าเส้นเกลียวอื่นๆ ขณะที่ครุ่นคิดถึงตัวเลือกต่างๆ อยู่ก็ได้ยินเสียงทุบประตูรัวๆ

ฉันลังเลก่อนกระชับสายรัดเสื้อคลุมอาบน้ำรอบเอวแล้วหยิบกล่องสปาเกตตีออกมาจากตู้

“มิลลี!” เสียงอู้อี้ดังจากอีกฟากของประตู “ให้ผมเข้าไปที มิลลี!”
ฉันนิ่วหน้า โอ๊ย ไม่นะ
แล้วเสียงนั้นก็พูดต่อ “ผมรู้ว่าคุณอยู่ในนั้น!”

สาม

ฉันไม่สามารถเมินเฉยผู้ชายที่ทุบประตูอยู่คนนี้ได้

เท้าของฉันทิ้งรอยเปียกชื้นไว้เบื้องหลังขณะฉันเดินตัดห้องมายังประตูในระยะไม่กี่หลา ดวงตาขยับเข้าใกล้ตาแมว ผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่หน้าประตู กอดอกแนบกระเป๋าเสื้อสูทบรุกส์บราเทอร์ส

"มิลลี" เสียงนั้นกลายเป็นเสียงคำรามต่ำ "ให้ผมเข้าไป*เดี๋ยวนี้*"

ฉันถอยออกจากประตูแล้วใช้ปลายนิ้วกดขมับครู่หนึ่ง แต่ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ – ฉันต้องเปิดประตูให้เขาเข้ามา จากนั้นจึงเอื้อมมือไปปลดกลอนเสริมหมุนลูกบิด แล้วค่อย ๆ แง้มประตูเปิดอย่างระมัดระวัง

"มิลลี" เขาผลักประตูให้เปิดออกจนสุดแล้วแทรกตัวเข้ามาในห้อง มือกำรอบแขนข้างหนึ่งของฉัน "นี่มันเรื่องบ้าอะไร"

ไหล่ของฉันลู่ลง "ขอโทษนะ บร็อก"

บร็อก คันนิงแฮม คนที่ฉันคบหามาตลอดหกเดือนนี้ถลึงตาใส่ฉัน "พวกเรามีนัดกินมื้อค่ำด้วยกันคืนนี้ แต่คุณหายไปเลย ไม่ตอบข้อความหรือรับโทรศัพท์ด้วย"

เขาพูดถูกทุกประการ ฉันน่าจะเป็นแฟนที่ห่วยแตกที่สุด เรานัดเจอกันที่ร้านอาหารในเชลซีหลังฉันเลิกเรียนวันนี้ แต่พอโดนแอมเบอร์ไล่ออก ฉันก็จดจ่อกับคาบเรียนแทบไม่ได้ – และแน่นอนว่าฉันไม่อยากกินอาหารนอกบ้าน – จึงตรงกลับบ้านเสีย ฉันรู้ว่าถ้าโทร.บอกบร็อกว่าไม่อยากไป เขาคงอยากเกลี้ยกล่อมฉันแน่ – และเขาก็โน้มน้าวเก่งสุด ๆ สมกับที่เป็นทนาย ฉันจึงคิดจะส่งข้อความยกเลิกนัดเขาแทน แต่ก็ผัดเวลาไปเรื่อย ๆ แถมยังมัวแต่จมปลักอยู่กับการสงสารตัวเอง ฉันจึงลืมสนิท

อย่างที่ว่าไว้นั่นแหละ ฉันเป็นแฟนที่ห่วยแตกที่สุด

"ฉันขอโทษ" ฉันพูดอีกครั้ง

"ผม*เป็นห่วง*คุณนะ" เขาเอ่ย "ผมคิดว่าอาจเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นกับคุณ"

"ทำไมล่ะ"

เสียงไซเรนแสบแก้วหูดังขึ้นจากนอกหน้าต่าง ขณะที่บร็อกมองฉันด้วยสายตาเหมือนฉันถามอะไรโง่ ๆ ออกไป ความรู้สึกผิดทิ่มแทงหัวใจ บร็อกน่าจะมีอะไรต้องทำนับไม่ถ้วนคืนนี้ และฉันไม่ได้แค่ปล่อยให้เขารอเก้อที่ร้านอาหารเหมือนคนโง่เท่านั้น เขายังต้องเสียเวลาที่เหลือทั้งคืนไปกับการถ่อมาหาฉันถึงเซาท์บรองซ์เพื่อตรวจสอบให้แน่ใจว่าฉันสบายดี

อย่างน้อยที่สุด ฉันก็ติดค้างคำอธิบายต่อเขา

"แอมเบอร์ ดีกรอว์ ไล่ฉันออก" ฉันพูด "พูดง่าย ๆ เลยก็คือฉันจบเห่แล้ว"

"จริงเหรอ" เขาเลิกคิ้ว บร็อกเป็นผู้ชายที่มีคิ้วสมบูรณ์แบบที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็น และฉันเชื่อว่าเขาคงไปตัดแต่งคิ้วกับมืออาชีพมาแน่ ๆ แต่เขาคงไม่ยอมรับเรื่องนี้หรอก "ทำไมแอมเบอร์ถึงไล่คุณออก ผมจำได้คุณเคยพูดว่าเธอทำอะไรไม่เป็นด้วยซ้ำถ้าไม่มีคุณและจริง ๆ แล้วคุณต่างหากที่เลี้ยงดูลูกเธอ"

"ก็นั่นแหละ" ฉันตอบ "ลูกของเธอเลยไม่ยอมหยุดเรียกฉันว่าหม่าม้า แล้วแอมเบอร์ก็สติแตก"

บร็อกจ้องฉันอยู่พักหนึ่งแล้วจู่ ๆ ก็ระเบิดเสียงหัวเราะออกมา ฉันขุ่นเคืองเขาขึ้นมาในตอนแรก ฉันเพิ่งตกงานนะ เขาไม่เข้าใจหรือว่าเรื่องนี้เลวร้ายขนาดไหน

แต่ผ่านไปครู่หนึ่ง ฉันก็ผสมโรงด้วย ฉันเงยหน้าหัวเราะเมื่อคิดว่าเรื่องทั้งหมดนี้ฟังดูไร้สาระขนาดไหน จำได้ว่าโอลีฟเอื้อมมือมาหาฉันและร้องสะอื้นเรียก "หม่าม้า" ขณะที่แอมเบอร์ก็โมโหขึ้นเรื่อย ๆ จนช่วงท้ายฉันคิดจริงจังว่าอีกเดี๋ยวแอมเบอร์คงหลอดเลือดในสมองแตกแน่

หลังจากนั้นพักหนึ่ง พวกเราสองคนก็เช็ดน้ำตาที่เอ่อคลอ บร็อกยกแขนขึ้นโอบรั้งร่างฉันเข้าไปใกล้ เขาหายโกรธเรื่องที่ฉันเบี้ยวนัดแล้ว บร็อกไม่ใช่คนโกรธง่าย คนส่วนใหญ่ถือว่านั่นเป็นหนึ่งในบรรดาข้อดี

ของเขา ถึงแม้บางครั้งบางคราวฉันจะภาวนาให้เขาแสดงอารมณ์ออกมามากกว่านี้หน่อยก็ตาม

ถึงอย่างไร โดยรวมแล้วถือว่าเราอยู่ในช่วงที่ความสัมพันธ์หวานฉ่ำหกเดือน ยังมีช่วงเวลาไหนในความสัมพันธ์ที่ดีไปกว่าช่วงหกเดือนอีกหรือจริงๆ แล้วฉันก็ไม่รู้หรอก เพราะเพิ่งเคยมาถึงจุดนี้เป็นครั้งที่สอง แต่ดูเหมือนว่าหกเดือนคือช่วงเวลาสมบูรณ์แบบแห่งการสลัดความอึดอัดที่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์ช่วงแรกทิ้งไปได้ พร้อมกันกับที่ต่างฝ่ายยังแสดงด้านดีที่สุดแก่กัน

ยกตัวอย่างนะ บร็อกเป็นทนายความวัยสามสิบสองผู้หล่อเหลาจากครอบครัวมีอันจะกิน เขาดูแทบจะสมบูรณ์แบบ ฉันแน่ใจว่าบร็อกมีนิสัยเสียอยู่บ้าง แต่ก็ไม่รู้ว่าคืออะไร บางทีเขาอาจใช้นิ้วแคะขี้หูแล้วเช็ดกับเคาน์เตอร์ครัวหรือโซฟา หรืออาจ*กิน*เข้าไปก็ได้ ฉันแค่จะบอกว่าเขาอาจมีข้อเสียหลายข้อที่ฉันไม่รู้ และบางข้ออาจไม่เกี่ยวกับขี้หูเลยด้วยซ้ำนะ

เอาละ แต่เขามีจุดบกพร่องอยู่*หนึ่งอย่าง*จริงๆ แม้เขาจะดูเหมือนชายวัยหนุ่มแน่นสุขภาพดีมีเลือดฝาด แต่อันที่จริงเขามีปัญหาเกี่ยวกับหัวใจตั้งแต่เด็ก ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่ได้ส่งผลใดๆ ต่อเขาเลย เขาแค่ต้องกินยาทุกวันและแค่นั้นก็น่าจะพอแล้ว แต่ยานั่นก็สำคัญถึงขนาดที่เขาต้องเก็บขวดสำรองไว้ในตู้ยาของอพาร์ตเมนต์ฉัน โรคและอายุขัยอันไม่แน่นอนนี่แหละที่ทำให้เขากระตือรือร้นจะลงหลักปักฐานมากกว่าผู้ชายส่วนใหญ่เล็กน้อย

“ให้ผมพาคุณออกไปกินมื้อค่ำข้างนอกนะ” บร็อกชวน “ผมอยากทำให้คุณรู้สึกดีขึ้น”

ฉันส่ายหน้า “ฉันแค่อยากนั่งสงสารตัวเองอยู่ที่บ้าน แล้วหลังจากนั้นก็อาจหางานในอินเทอร์เน็ตต่อ”

“ตอนนี้เลยเหรอ คุณเพิ่งตกงานได้ไม่กี่ชั่วโมงเองนะ อย่างน้อยรอให้ถึงพรุ่งนี้ก่อนไม่ได้เหรอ”

ฉันเงยหน้าขึ้นมาถลึงตาใส่เขา “คนบางคนก็ต้องการเงินไปจ่ายค่าเช่านะ”

เขาพยักหน้าช้าๆ “โอเค แล้วถ้าคุณไม่ต้องกังวลเรื่องค่าเช่าอีกต่อไปล่ะ”

ฉันเริ่มรู้สึกไม่ดีเมื่อรู้ว่าบทสนทนากำลังดำเนินไปทิศทางไหน “บร็อก...”

“ไม่เอาน่า ทำไมคุณไม่ย้ายมาอยู่ด้วยกันกับผมล่ะ มิลลี” เขาขมวดคิ้ว “ผมมีอพาร์ตเมนต์สองห้องนอนที่มองออกไปเห็นเซ็นทรัลพาร์กแถมอยู่ในตึกที่คุณจะไม่โดนปาดคอตอนกลางคืนแน่ คุณเองก็แวะไปที่นั่นตลอดอยู่แล้ว...”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเสนอให้ย้ายเข้าไปอยู่ด้วยกัน และฉันก็ไม่อาจพูดว่าเหตุผลของเขาไม่เย้ายวนใจ ถ้าย้ายเข้าไปอยู่กับบร็อก ฉันจะได้ใช้ชีวิตหรูหราโดยไม่ต้องจ่ายเงินสักแดง เขาไม่ยอมให้ฉันออกเงินเองด้วยซ้ำต่อให้ฉันต้องการ ฉันสามารถจดจ่อกับการเรียนเอาวุฒิอนุปริญญาเพื่อจะได้เป็นนักสังคมสงเคราะห์และทำอะไรดี ๆ ให้โลกบ้าง ฟังดูตัดสินใจไม่ยากเลย

แต่ทุกครั้งที่ฉันตัดสินใจจะตอบตกลงก็มีเสียงในหัวกรีดร้องขึ้นมา *อย่าทำแบบนั้น!*

เสียงในหัวของฉันน่าเชื่อถือไม่แพ้เสียงของบร็อก การย้ายไปอยู่กับเขามีข้อดีมากมาย แต่ก็มีเหตุผลหนักแน่นข้อหนึ่งให้ฉันไม่ทำเช่นนั้น เขาไม่รู้เลยว่าจริง ๆ แล้วฉันเป็นใคร หรือต่อให้เขาจะกินขี้หูตัวเองจริง ๆ ความลับของฉันก็เลวร้ายกว่านั้นมาก

ฉันจึงตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ ดูเหมือนฉันตั้งใจจะทำลายความสัมพันธ์แสนธรรมดาและดีต่อใจที่สุดในชีวิตวัยผู้ใหญ่ของตัวเอง แต่ฉันก็ลำบากใจนิดหน่อย ถ้าเล่าความจริงเกี่ยวกับอดีตของตัวเองให้เขาฟัง เขาอาจทิ้งฉันไป และฉันไม่ต้องการให้เป็นแบบนั้น แต่ถ้าไม่บอกเขา...

สุดท้ายแล้วเขาก็จะรู้ทุกอย่างอยู่ดีไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ฉันแค่ยังไม่พร้อมบอกเรื่องนั้น

“ฉันขอโทษ” ฉันพูด “อย่างที่บอกไป ตอนนี้ฉันต้องการพื้นที่ส่วนตัว”

บร็อกอ้าปากจะแย้ง แต่แล้วเขาก็เปลี่ยนใจ เขารู้จักฉันดีพอที่จะรู้ว่าฉันหัวรั้นได้ขนาดไหน เห็นไหม เขาได้เรียนรู้หนึ่งในข้อเสียที่สุดของฉันแล้ว “อย่างน้อยบอกผมหน่อยว่าคุณจะกลับไปคิดเรื่องนี้”

“ฉันจะกลับไปคิดเรื่องนี้” ฉันโกหก

สี่

ฉัน ไปสัมภาษณ์งานเป็นครั้งที่สิบแล้วในช่วงสามสัปดาห์ที่ผ่านมา แล้วฉันก็เริ่มกังวล

ฉันมีเงินในบัญชีธนาคารไม่พอค่าเช่าหนึ่งเดือนด้วยซ้ำ ฉันรู้ว่าคนเราควรจะมีเงินสำรองฉุกเฉินพอสำหรับหกเดือนในบัญชี แต่การพล่ามทฤษฎีง่ายกว่าการปฏิบัติจริงอยู่แล้ว ฉันเองก็อยากมีเงินสำรองฉุกเฉินพอสำหรับหกเดือนเหมือนกัน ไม่สิ แค่*สอง*เดือนก็ดีจะแย่แล้ว เอาเข้าจริงแล้วฉันเหลือเงินไม่ถึงสองร้อยดอลลาร์ด้วยซ้ำ

ฉันไม่รู้ว่าทำอะไรพลาดไปในการสัมภาษณ์งานทำความสะอาดหรืองานเลี้ยงเด็กเก้าครั้งที่ผ่านมา ผู้หญิงคนหนึ่งยืนยันหนักแน่นว่าตั้งใจจะจ้างฉัน แต่ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์แล้วฉันก็ยังไม่ได้รับโทรศัพท์จากเธอหรือคนอื่นๆ สักกริ๊งเดียว เดาว่าเธอคงตรวจสอบประวัติของฉัน ฉันก็เลยจบเห่

ถ้าเป็นคนอื่นก็คงแค่สมัครเข้าทำงานในบริษัทรับจ้างทำความสะอาดสักแห่งและคงไม่ต้องผ่านขั้นตอนนี้ แต่ไม่มีใครคิดจะจ้างฉัน ฉันลองแล้ว การตรวจสอบประวัติทำให้เรื่องนี้เป็นไปไม่ได้ – ไม่มีใครอยากให้คนที่มีประวัติอาชญากรรมเข้าไปในบ้าน นั่นเป็นสาเหตุให้ฉันประกาศหางานออนไลน์และหวังว่าทุกอย่างจะไปได้สวยแทน

ฉันไม่ค่อยหวังอะไรจากการสัมภาษณ์งานวันนี้เหมือนกัน ฉันกำลังจะไปพบผู้ชายชื่อดักลาส แกร์ริก เขาอาศัยอยู่ในอพาร์ตเมนต์ที่อัปเปอร์เวสต์ไซด์ ซึ่งอยู่ฝั่งตะวันตกของเซ็นทรัลพาร์กพอดี มันเป็นหนึ่งในอาคารแบบกอทิก[1] ที่มีหอคอยน้อยๆ สูงเสียดฟ้า ชวนให้คิดว่าเป็นสถานที่ที่น่าจะมีคูน้ำล้อมรอบกับมังกรอารักขาแทนที่จะสามารถเดินเข้าไปจากถนนได้โดยตรง

พนักงานเฝ้าประตูผมขาวเปิดประตูหน้าค้างไว้ให้ฉันพร้อมแตะหมวก

ทักทาย ขณะส่งยิ้มกลับไปให้เขา ฉันก็รู้สึกเสียววาบที่ท้ายทอยอีกครั้ง ราวกับใครบางคนจ้องมองฉันอยู่

ตั้งแต่เดินกลับบ้านในคืนที่โดนไล่ออก ฉันก็รู้สึกแบบนี้หลายต่อหลายครั้ง เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับย่านเซาท์บรองซ์ที่น่าจะมีโจรอยู่ทุกหัวมุมถนน รอจังหวะพุ่งออกมาถ้าฉันดูเหมือนจะมีเงิน แต่ไม่ใช่สำหรับหนึ่งในย่านที่หรูหราที่สุดในแมนแฮตตันอย่างที่นี่

ฉันหมุนตัวกลับไปมองข้างหลังก่อนเดินเข้าอพาร์ตเมนต์ ฝูงชนเดินไปมาบนถนน แต่ไม่มีใครสนใจฉันเลย มีผู้คนที่โดดเด่นและน่าสนใจมากมายเดินอยู่บนถนนในแมนแฮตตัน และฉันไม่ใช่หนึ่งในนั้น ไม่มีเหตุผลให้ใครมาจับตามอง

ตอนนั้นเองที่ฉันเห็นรถคันหนึ่ง

รถคันนั้นคือรถมาสด้าสีดำสี่ประตู แบบที่น่าจะมีเป็นพันๆ คันในเมือง แต่ฉันกลับรู้สึกคุ้นเคยพิลึกเมื่อได้เห็น ผ่านไปพักหนึ่งฉันจึงรู้ว่าทำไม รถคันนี้ไฟหน้าด้านขวาแตก ฉันแน่ใจว่าเห็นรถมาสด้าสีดำที่ไฟหน้าด้านขวาแตกจอดอยู่ใกล้อพาร์ตเมนต์ของฉันในเซาท์บรองซ์

ฉันเห็นมันมาก่อนไม่ใช่หรือ

ฉันมองลอดกระจกหน้า ไม่มีใครอยู่ในรถ ฉันมองลงมาที่ป้ายทะเบียน ป้ายทะเบียนนิวยอร์ก – ไม่มีอะไรน่าตื่นเต้น ฉันใช้เวลาครู่หนึ่งจำเลขทะเบียน 58F321 มันไม่ได้สำคัญอะไรกับฉัน แต่ถ้าเห็นอีกครั้ง ฉันจะจำได้

“คุณครับ” พนักงานเฝ้าประตูเอ่ยขึ้น ปลุกฉันจากภวังค์ “คุณจะเข้ามาข้างในไหม”

“อ้อ” ฉันป้องมือกระแอม “ค่ะ เข้าค่ะ ขอโทษด้วยนะคะ”

ฉันเดินเข้าไปยังล็อบบี้ในตัวอาคาร ล็อบบี้ส่องสว่างด้วยโคมระย้าและโคมไฟติดผนังซึ่งจงใจตกแต่งให้ดูเหมือนคบเพลิงแทนที่จะเป็นไฟติดเพดานทั่วไป เพดานต่ำโค้งเป็นทรงโดม ชวนให้รู้สึกเหมือนเดินเข้าอุโมงค์

---

[1] Gothic รูปแบบสถาปัตยกรรมที่รุ่งเรืองในยุคกลาง นิยมใช้รูปทรงจากธรรมชาติ เอกลักษณ์อย่างหนึ่งคือยอดที่พุ่งสูงและเป็นทรงเรียวแหลม

ผนังประดับด้วยบรรดางานศิลปะที่ประเมินค่าไม่ได้

"คุณมาพบใครที่นี่ครับ" พนักงานเฝ้าประตูถาม

"ครอบครัวแกร์ริกค่ะ ห้อง 20 - A"

"อำ" เขาขยิบตาให้ฉัน "เพนต์เฮาส์นั่น"

โอ้ เยี่ยมไปเลย – ครอบครัวในเพนต์เฮาส์ ฉันจะไปเสียเวลาด้วยทำไมนะ

หลังพนักงานเฝ้าประตูโทร.ขึ้นไปชั้นบนเพื่อยืนยันนัดของฉัน เขาก็เข้าไปในลิฟต์เพื่อเสียบกุญแจดอกพิเศษให้ฉันขึ้นไปยังเพนต์เฮาส์ เมื่อประตูลิฟต์ปิดลง ฉันก็รีบสำรวจเสื้อผ้าหน้าผมตัวเองเร็ว ๆ และลูบผมสีบลอนด์ของตัวเองที่มัดรวบเป็นมวยง่าย ๆ ให้เรียบ ฉันสวมกางเกงสแล็กกับเสื้อกั๊กกันหนาวตัวที่ดีที่สุด ฉันเริ่มจัดระเบียบหน้าอกตัวเอง แต่แล้วก็สังเกตเห็นว่ามีกล้องวงจรปิดในลิฟต์ ไม่อวดของดีให้พนักงานเฝ้าประตูเห็นคงดีกว่ามั้ง

ประตูลิฟต์เปิดออกสู่โถงต้อนรับของเพนต์เฮาส์ครอบครัวแกร์ริกโดยตรง ฉันสูดหายใจลึกขณะก้าวออกจากลิฟต์ และแทบจะ*ได้กลิ่น*ความมั่งคั่งล่องลอยอยู่ในอากาศเลยทีเดียว กลิ่นนั้นผสมปนเประหว่างโคโลญราคาแพงกับธนบัตรร้อยดอลลาร์ใหม่เอี่ยมอ่อง ฉันยืนอยู่ในโถงต้อนรับครู่หนึ่ง ไม่แน่ใจว่าควรเสี่ยงเดินเข้าไปข้างในทั้งที่ยังไม่มีใครออกมาต้อนรับอย่างเป็นทางการไหม จากนั้นจึงตัดสินใจหันไปเพ่งมองแท่นสีขาวที่จัดแสดงรูปปั้นสีเทา ซึ่งจริง ๆ แล้วเป็นแค่หินแนวตั้งผิวเรียบขนาดใหญ่ – แบบเดียวกับที่พบเห็นได้ตามสวนสาธารณะในเมือง ถึงอย่างนั้นก็เถอะ สิ่งที่อยู่ตรงหน้าอาจมีมูลค่าสูงกว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉันเคยเป็นเจ้าของรวมกันเสียอีก

"มิลลี" ฉันได้ยินเสียงเรียก ก่อนชายคนหนึ่งจะปรากฏตัวในโถงต้อนรับในอึดใจต่อมา "มิลลี คัลโลเวย์ หรือเปล่า"

คุณแกร์ริกเป็นคนเรียกฉันมาสัมภาษณ์งานวันนี้ ไม่บ่อยนักที่ฉันจะได้รับการเรียกตัวจากผู้ชายในบ้าน เพราะนายจ้างหลักแทบจะร้อยทั้งร้อยสำหรับงานทำความสะอาดที่ผ่านมาของฉันเป็นผู้หญิง แต่คุณแกร์ริกก็ดูกระตือรือร้นที่ได้เจอฉัน เขาพรวดพราดเข้ามาในโถงต้อนรับ ริมฝีปากระบายยิ้มพลางยื่นมือออกมาก่อน

“คุณแกร์ริกใช่ไหมคะ” ฉันถาม

“ได้โปรด” เขาพูดพลางสอดมือแข็งแกร่งมาประสานมือฉัน “เรียกผมว่าดักลาสเถอะ”

ดักลาส แกร์ริก ดูเป็นผู้ชายประเภทที่ต้องอาศัยอยู่ในเพนต์เฮาส์ที่อัปเปอร์เวสต์ไซด์อย่างแท้จริง เขาอยู่ในวัยสี่สิบต้นๆ และหล่ออมตะราวกับรูปสลัก สวมสูทที่ดูแพงลิบลิ่ว เส้นผมสีน้ำตาลเข้มเงาวับทั้งยังผ่านการตัดเล็มและออกแบบอย่างเชี่ยวชาญ ดวงตาเฉลียวฉลาดสีน้ำตาลลึกนั้นสบตาฉันในระดับที่พอเหมาะ

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ...ดักลาส” ฉันพูด

“ขอบคุณมากที่มาวันนี้” ดักลาส แกร์ริก ส่งยิ้มขอบคุณให้ฉันแวบหนึ่งขณะเดินนำทางไปยังห้องนั่งเล่นกว้างขวาง “ปกติแล้วเวนดี ภรรยาของผมเป็นคนทำงานบ้านน่ะ – เธอภูมิใจที่ได้พยายามทำทุกอย่างด้วยตัวเอง – แต่ช่วงนี้เธอไม่ค่อยสบาย ผมเลยยืนกรานว่าต้องหาคนมาช่วย”

คำอธิบายของเขาฟังดูแปลกพิลึก พวกผู้หญิงที่อาศัยอยู่ในเพนต์เฮาส์ขนาดมหึมาแบบนี้โดยทั่วไปแล้วจะไม่ “พยายามทำทุกอย่าง” ด้วยตัวเอง พวกเธอมักจะมีแม่บ้านของแม่บ้านอีกทีด้วยซ้ำ

“ค่ะ” ฉันตอบรับ “คุณบอกว่าหาคนมาทำอาหารและทำความสะอาดอยู่...”

เขาพยักหน้า “งานทำความสะอาดบ้านทั่วไปอย่างปัดฝุ่น กวาดบ้านและซักผ้าแน่ๆ ละ แล้วก็ช่วยทำอาหารสองสามคืนต่อสัปดาห์ คุณติดขัดอะไรไหม”

“ไม่เลยค่ะ” ฉันพร้อมจะเห็นด้วยกับอะไรก็ตาม “ฉันทำความสะอาดอพาร์ตเมนต์และบ้านมาหลายปีแล้วค่ะ สามารถนำอุปกรณ์ทำความสะอาดของตัวเองมาได้ด้วย แล้วก็ –”

“ไม่ ไม่จำเป็นเลย” ดักลาสขัด “ภรรยาของผม...เวนดีจู้จี้เรื่องอุปกรณ์ทำความสะอาดมาก เธอไวต่อกลิ่นน่ะ มันทำให้อาการเธอกำเริบ คุณจำเป็นต้องใช้ผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดแบบพิเศษของเรา ไม่อย่างนั้น...”

“ได้เลยค่ะ” ฉันพูด “ตามที่คุณต้องการเลย”

"วิเศษ" เขาดูผ่อนคลายลง "แล้วเราก็ต้องการให้คุณเริ่มงานทันที"

"ไม่มีปัญหาค่ะ"

"ดีจัง" ดักลาสยิ้มขอโทษขอโพย "เพราะอย่างที่คุณเห็นนั่นแหละที่นี่รกนิดหน่อย"

เมื่อก้าวเข้าไปในห้องนั่งเล่น ฉันก็มองสำรวจรอบๆ เพนต์เฮาส์หลังนี้ก็เหมือนกับส่วนอื่นๆ ในตึกที่ชวนให้รู้สึกเหมือนได้ย้อนกลับไปในอดีต นอกจากโซฟาหนังหรูหราแล้ว เฟอร์นิเจอร์ส่วนใหญ่ก็ดูเหมือนทำขึ้นมาเมื่อหลายร้อยปีก่อนและถูกหยุดเวลาเอาไว้เพื่อส่งมอบให้ห้องนั่งเล่นห้องนี้โดยเฉพาะ ถ้าฉันรู้เรื่องเกี่ยวกับการแต่งบ้านมากกว่านี้ก็คงชี้บอกได้ว่าโต๊ะกาแฟนั้นมาจากการแกะสลักโดยช่างฝีมือในช่วงศตวรรษที่ 20 ตอนต้น หรือตู้หนังสือที่มีประตูกระจกนั้นมาจาก ไม่รู้สิ น่าจะยุคฟื้นฟูนีโอคลาสสิกของฝรั่งเศสหรือไม่ก็อะไรเทือกนั้นมั้ง สิ่งที่ฉันบอกได้แน่ๆ ก็คือสิ่งของทุกชิ้นราคาแพงมาก

อีกอย่างที่ฉันรู้คืออพาร์ตเมนต์หลังนี้ไม่รกเลย ตรงกันข้ามด้วยซ้ำ ถ้าต้องเริ่มทำความสะอาด ฉันก็ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าควรต้องทำอะไรบ้าง ฉันคงต้องใช้กล้องจุลทรรศน์ช่วยหาฝุ่นละออง

"ฉันยินดีเริ่มงานทุกเมื่อที่คุณต้องการค่ะ" ฉันพูดอย่างระมัดระวัง

"เยี่ยมไปเลย" ดักลาสพยักหน้าเห็นชอบ "ผมดีใจมากที่ได้ยินแบบนั้น นั่งก่อนสิ เราจะได้พูดคุยรายละเอียดกัน"

ฉันนั่งลงบนโซฟาแบบเข้ามุมข้างดักลาส ก้นจมลงไปในผืนหนังนุ่มโอ้ พระเจ้า นี่คือสิ่งที่ดีที่สุดที่ผิวหนังฉันเคยสัมผัสเลย ให้ฉันทิ้งบร็อกมาแต่งงานกับโซฟาตัวนี้แทนก็ยังได้ ความปรารถนาทุกประการของฉันได้รับการเติมเต็มแล้วละ ดักลาสจ้องฉันตาไม่กะพริบด้วยดวงตาลึกใต้คิ้วหนาสีน้ำตาลเข้ม "แนะนำตัวเองหน่อยครับ มิลลี"

ฉันประทับใจตั้งแต่แรกเริ่มที่น้ำเสียงของเขาไร้แววเกี้ยวพาราสี เขาสบตาฉันอย่างสุภาพและไม่เคลื่อนสายตาต่ำลงมาที่หน้าอกหรือขา ฉันเคยยุ่งเกี่ยวกับเจ้านายเพียงแค่ครั้งเดียว และฉันจะไม่มีวันเดินซ้ำรอย*นั้น*อีกเป็นอันขาด ยอมถอนฟันตัวเองด้วยคีมยังจะดีเสียกว่า

“เอ่อ” ฉันกระแอม “ตอนนี้ฉันเรียนอยู่ที่วิทยาลัยชุมชน วางแผนจะเป็นนักสังคมสงเคราะห์หลังจากนั้น แต่ระหว่างนี้ฉันต้องหาเงินจ่ายค่าเทอมค่ะ”

“น่าชื่นชม” เขายิ้มอวดฟันขาวเรียงตัวเป็นแนว “แล้วคุณเคยทำอาหารหรือเปล่า”

ฉันพยักหน้า “ฉันเคยทำอาหารให้หลายครอบครัวที่ทำงานด้วยค่ะ ฉันไม่ใช่มืออาชีพ แต่ก็เคยเรียนทำอาหารมาบ้าง แล้วฉันก็...” ฉันชำเลืองมองไปรอบ ๆ และยังไม่เห็นของเล่นหรือร่องรอยของเด็กอยู่ที่นี่ “...ให้ฉันช่วยดูแลเด็กได้ค่ะ”

ดักลาสชะงัก “เรื่องนั้นไม่จำเป็น”

ฉันสะดุ้งและนึกก่นด่าปากพล่อย ๆ ของตัวเอง เขาไม่เคยพูดถึงการเลี้ยงเด็ก ฉันอาจทำให้เขานึกถึงปัญหาการมีลูกยากอันเลวร้ายบางประการ “ขอโทษนะคะ” ฉันพูด

เขายักไหล่ “ไม่ต้องกังวลนะ ไปชมบ้านกันไหม”

เพนต์เฮาส์ของครอบครัวแกร์ริกทำให้อพาร์ตเมนต์โอ่อ่าของแอมเบอร์ดูน่าขายหน้าไปเลย เพนต์เฮาส์หลังนี้เหนือชั้นกว่าอพาร์ตเมนต์อื่นอย่างสิ้นเชิง ห้องนั่งเล่นมีขนาดอย่างน้อย ๆ เท่ากับสระว่ายน้ำสำหรับแข่งโอลิมปิก มุมห้องมีบาร์ที่รายล้อมด้วยเก้าอี้บาร์แบบวินเทจครึ่งโหล แม้ห้องนั่งเล่นจะตกแต่งแนวโบราณ แต่เครื่องใช้ไฟฟ้าในห้องครัวกลับเป็นของรุ่นใหม่ล่าสุดทุกชิ้น และฉันแน่ใจว่ารวมถึงเครื่องอบแห้งที่ดีที่สุดในท้องตลาดด้วย

“ที่นี่น่าจะมีทุกอย่างที่คุณต้องการ” ดักลาสบอกขณะวาดมือไปทางห้องครัวกว้างใหญ่ไพศาล

“สมบูรณ์แบบเลยค่ะ” ฉันชมขณะภาวนาให้มีคู่มืออธิบายว่าปุ่มจำนวนสองโหลแต่ละปุ่มที่อยู่บนเตาอบนั้นใช้ทำอะไรบ้าง

“ยอดเยี่ยม” เขาเอ่ย “ทีนี้ผมจะพาไปชมชั้นสองนะ”

ชั้นสองอย่างนั้นหรือ

อพาร์ตเมนต์ทั่วไปในแมนแฮตตัน*ไม่ได้*มีสองชั้น แต่เห็นได้ชัดว่าอพาร์ตเมนต์หลังนี้ไม่ใช่แบบนั้น ดักลาสพาฉันเดินชมชั้นบน นำทางไปดู

ห้องนอนอย่างน้อยหกห้อง ห้องนอนใหญ่มีขนาดมหึมาจนฉันอยากได้กล้องส่องทางไกลมาใช้มองเตียงคิงไซซ์ที่อยู่สุดมุมห้องอีกฟาก ห้องหนึ่งมีหนังสืออยู่เต็มห้อง ชวนให้นึกถึงฉากหนึ่งจากเรื่อง*โฉมงามกับเจ้าชายอสูร* ได้ราง ๆ ตอนที่เจ้าชายพาเบลล์ไปห้องสมุด อีกห้องมีหมอนเทินกันขึ้นไปจนแทบจะมิดผนัง คงเป็นห้องหมอนมั้ง

หลังจากเขาพาฉันไปยังห้องที่มีของคล้าย ๆ เตาผิงเทียมกับห้องที่มีผนังฟากหนึ่งเป็นหน้าต่างยักษ์เอาไว้ชมทิวทัศน์ท้องฟ้านิวยอร์กซิตีที่งดงามจนลืมหายใจ เราก็มาถึงประตูบานสุดท้าย เขาลังเล ทำท่าจะเคาะประตู

“นี่คือห้องนอนแขกของเรา” เขาบอก “เวนดีพักฟื้นอยู่ในนี้ ผมควรให้เธอได้พักผ่อน”

“ฉันเสียใจที่ได้ยินว่าเธอป่วยนะคะ” ฉันพูด

“เธอป่วยแทบจะตลอดช่วงที่เราแต่งงานกันเลย” เขาอธิบาย “เธอต้องทนกับ...โรคเรื้อรังน่ะ เธอมีทั้งวันที่ดีและวันที่เลวร้าย บางวันเธอก็เป็นตัวเองเหมือนเคย แต่บางวันเธอแทบไม่ลุกออกจากเตียงเลย ส่วนวันอื่น ๆ...”

“อะไรเหรอคะ”

“ไม่มีอะไรหรอก” เขาส่งยิ้มเหนื่อยอ่อนให้ฉัน “ยังไงก็เถอะ ถ้าประตูปิดอยู่ ปล่อยให้เธออยู่ตามลำพังนะ เธอต้องพักผ่อน”

“ฉันเข้าใจดีค่ะ”

ดักลาสจ้องประตูเขม็งด้วยสีหน้ายุ่งเหยิงชั่วขณะหนึ่ง ก่อนจะแตะประตูเบา ๆ ด้วยปลายนิ้วแล้วส่ายหน้า

“เอาละ มิลลี” เขาเอ่ย “คุณเริ่มงานได้เมื่อไหร่”

ห้า

เมื่อปี 1964 ผู้หญิงที่ชื่อคิตตี เจโนวีส ถูกฆาตกรรม

คิตตีเป็นบาร์เทนเดอร์วัยยี่สิบแปดปี เธอถูกข่มขืนและใช้มีดแทงราวตีสาม ห่างจากอพาร์ตเมนต์ของตัวเองในย่านควีนส์ราวร้อยฟุตเท่านั้น เธอกรีดร้องขอความช่วยเหลือ แม้เพื่อนบ้านหลายคนจะได้ยินเสียงร้อง แต่กลับไม่มีใครมาช่วยเลย วินสตัน โมสลีย์ ผู้ก่อเหตุผละจากเธอไปครู่หนึ่ง แล้วกลับมาในอีกสิบนาทีให้หลัง จากนั้นก็แทงเธอซ้ำอีกหลายครั้งและขโมยเงินห้าสิบดอลลาร์ไป เธอเสียชีวิตจากการถูกแทง

“คิตตี เจโนวีส ถูกทำร้าย ข่มขืน และฆาตกรรม ต่อหน้าพยานทั้งสามสิบแปดคน” อาจารย์คินเดรดกล่าวในห้องบรรยาย “คนสามสิบแปดคนเห็นเธอถูกทำร้าย แต่ไม่มีใครมาช่วยหรือโทร.แจ้งตำรวจแม้แต่คนเดียว”

อาจารย์ของพวกเราเป็นผู้ชายอายุราวหกสิบปี ผู้มีเส้นผมชี้โด่ชี้เด่อยู่เสมอ เขามองหน้าพวกเราทีละคนจนครบ ส่งสายตากล่าวโทษราวกับพวกเราคือสามสิบแปดคนที่ปล่อยให้ผู้หญิงคนนั้นตาย “นี่” เขาเอ่ย “คือปรากฏการณ์เพิกเฉยของผู้เห็นเหตุการณ์ เป็นปรากฏการณ์ทางจิตวิทยาสังคมที่บุคคลหนึ่งๆ รู้สึกอยากช่วยเหลือเหยื่อน้อยลงถ้ามีคนอื่นอยู่ด้วย”

บรรดานักเรียนในห้องขีดเขียนบันทึกลงสมุดหรือไม่ก็พิมพ์ลงในโน้ตบุ๊ก ส่วนฉันจ้องอาจารย์เขม็ง

“คิดดูสิ” อาจารย์คินเดรดเอ่ย “คนเกือบสี่สิบคนปล่อยให้ผู้หญิงถูกข่มขืนและถูกฆ่าตาย ในขณะที่ตัวเองแค่เฝ้ามองเฉยๆ โดยไม่ทำอะไร เหตุการณ์นี้อธิบายสภาวะการกระจายความรับผิดชอบในกลุ่มได้เป็นอย่างดี”

ฉันนั่งขยุกขยิกบนเก้าอี้ จินตนาการว่าตัวเองจะทำอย่างไรในสถานการณ์นั้น – ถ้าฉันมองออกไปนอกหน้าต่างและเห็นผู้ชายทำร้ายผู้หญิงอยู่ ฉันคง

ไม่นิ่งดูดาย ของมันแน่อยู่แล้ว ฉันจะกระโดดออกจากหน้าต่างเลยด้วยซ้ำถ้าจำเป็น

ไม่ ฉันจะไม่ทำแบบนั้น ฉันเรียนรู้ที่จะควบคุมตัวเองได้ดีขึ้นแล้ว ฉันจะโทร.หา 911 และพกมีดออกไปด้วย ฉันจะไม่ใช้มันลงมือทำอะไรหรอก แต่มันคงพอจะขู่ให้ผู้ร้ายตกใจกลัวได้

ฉันยังไม่สบายใจเมื่อหวนนึกถึงหญิงสาวผู้น่าสงสารที่ถูกฆ่าตั้งแต่ครึ่งศตวรรษก่อนขณะเดินออกจากห้องบรรยาย ตอนเดินออกมาถึงถนน ฉันก็เกือบเดินเลยบร็อกไปจนเขาต้องรีบเดินตามมาคว้าแขนเอาไว้

ใช่ เรานัดกินมื้อค่ำกันไว้

“สวัสดี” เขาฉีกยิ้มอวดฟันสีขาวที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็น ฉันไม่เคยถามว่าเขาไปฟอกฟันจริงจังมาหรือเปล่า แต่คงใช่แน่ๆ ปกติฟันคนเราไม่ขาวขนาดนั้น – นี่มันผิดมนุษย์มนาแล้ว “พวกเราจะไปเลี้ยงฉลองกันคืนนี้ใช่ไหม ฉลองให้งานใหม่ของคุณน่ะ”

“ใช่” ฉันฝืนยิ้ม “ขอโทษนะ”

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่า”

“ฉันก็แค่...รู้สึกไม่ดีจากการฟังบรรยายน่ะ พวกเราเรียนเรื่องผู้หญิงคนหนึ่งในยุคหกศูนย์ที่ถูกข่มขืนต่อหน้าผู้เห็นเหตุการณ์สามสิบแปดคนที่ไม่ทำอะไร เกิดเรื่องแบบนั้นขึ้นได้ยังไงกัน”

“คิตตี เจโนวีส ใช่ไหม” บร็อกดีดนิ้ว “ผมจำได้จากคาบเรียนจิตวิทยาที่มหาวิทยาลัย”

“ใช่ เลวร้ายสุดๆ”

“เหลวไหลสิ้นดีน่า” เขาสอดมือประสานกับมือฉัน ฝ่ามือของเขาให้ความรู้สึกอบอุ่น “*นิวยอร์กไทมส์*ใส่สีตีไข่เรื่องนี้ แล้วผู้เห็นเหตุการณ์มีจำนวนน้อยกว่าที่*เดอะไทมส์*รายงานตั้งเยอะ จากตำแหน่งของอพาร์ตเมนต์รอบๆ คนส่วนมากมองไม่เห็นหรอกว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่และคิดว่าทั้งคู่แค่ทะเลาะกันตามประสาคนรัก คนกลุ่มหนึ่งโทร.แจ้งตำรวจ*แล้ว* ผมคิดว่ามีเพื่อนบ้านคนหนึ่งช่วยประคองเธอตอนที่รถพยาบาลมาถึงด้วยนะ”

“อ้อ” ฉันรู้สึกด้อยกว่าเล็กน้อย แบบเดียวกับที่มักจะรู้สึกตอน

บร็อกรู้อะไรมากกว่าฉัน ซึ่งอันที่จริงก็เกิดขึ้นบ่อยครั้ง เอาเข้าจริงผู้ชายคนนี้รู้แทบทุกเรื่อง นี่เป็นหนึ่งในคุณสมบัติหลายประการที่ทำให้เขาสมบูรณ์แบบขนาดนี้

"แต่ฟังดูไม่น่าสะเทือนใจเลยเนอะ" บร็อกปล่อยมือก่อนวาดแขนโอบไหล่ฉัน ฉันเหลือบเห็นเงาพวกเราที่สะท้อนกระจกร้านแล้วอดคิดไม่ได้ว่าเราดูเป็นคู่รักที่เหมาะสมกันขนาดไหน พวกเราเป็นคู่รักแบบที่น่าจะเชิญแขกจำนวนห้าร้อยคนมาร่วมงานแต่งงาน ซื้อบ้านล้อมรั้วสีขาวแถวชานเมือง แล้วก็มีลูกเต็มบ้าน "ยังไงก็เถอะ คุณไม่ควรรู้สึกแย่กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลายทศวรรษที่แล้วนะ คุณก็แค่...แค่เป็นคนดีไปนิด รู้ไหม"

ฉันมักจะคันไม้คันมืออยากช่วยเหลือคนที่เดือดร้อนอยู่เสมอ โชคร้ายที่หลายครั้งสิ่งนี้กลับทำให้*ฉัน*ตกที่นั่งลำบาก ถ้าฉันเป็นแค่คนดีอย่างที่บร็อกคิดก็ดี – เขาไม่รู้อะไรเสียแล้ว "ขอโทษนะ อดไม่ได้น่ะ"

"ผมเดาว่านั่นคือเหตุผลที่ทำให้คุณอยากเป็นนักสังคมสงเคราะห์" เขาขยิบตาให้ฉัน "เว้นเสียแต่ว่าผมจะโน้มน้าวให้คุณทำงานที่ได้เงินเยอะกว่าสำเร็จน่ะนะ"

แฟนเก่าของฉันคือคนที่โน้มน้าวให้ฉันเดินเข้าสู่สายอาชีพนักสังคมสงเคราะห์ – ฉันจะได้ช่วยเหลือคนที่เดือดร้อนภายใต้ขอบเขตกฎหมาย *คุณต้องช่วยทุกคนนะ มิลลี ผมรักส่วนนี้ของคุณ* เขาเข้าใจฉันอย่างถ่องแท้ โชคร้ายที่เขาไม่อยู่แล้ว

"ยังไงก็เถอะ" บร็อกบีบไหล่ฉัน "อย่าไปนึกถึงผู้หญิงที่ถูกฆาตกรรมในยุคหกศูนย์เลย เล่าเรื่องงานใหม่ของคุณให้ผมฟังหน่อยสิ"

ฉันเล่ารายละเอียดเพนต์เฮาส์สุดอลังการของครอบครัวแกร์ริกให้เขาฟัง ตอนที่พูดถึงทิวทัศน์ ที่ตั้ง และชั้นสองของเพนต์เฮาส์ เขาก็ผิวปากเสียงต่ำ

"อพาร์ตเมนต์หลังนั้นต้องแพงหูฉี่แน่" เขาเอ่ยระหว่างพวกเราเดินไปบนถนนและเกือบหลบรถจักรยานไม่พ้น เท่าที่เห็น คนปั่นจักรยานในเมืองนี้ไม่เคารพสัญญาณไฟจราจรหรือคนเดินถนนเลย "พนันว่าพวกเขาซื้อมาด้วยราคาอย่างน้อยยี่สิบล้านดอลลาร์แน่ๆ"

"ว้าว คุณคิดงั้นเหรอ"

“แน่นอน พวกเขาจ่ายค่าจ้างคุณอย่างงามแน่เลย”

“ใช่เลยแหละ” ตอนที่ดักลาสหารือเรื่องอัตราค่าจ้างต่อชั่วโมง ฉันรู้สึกเหมือนมีสัญลักษณ์รูปเงินดอลลาร์ผุดขึ้นมาในลูกตาเลยทีเดียว

“ผู้ชายที่จ้างคุณชื่ออะไรนะ”

“ดักลาส แกร์ริก”

“เฮ้ เขาคือประธานบริหารของบริษัทคอยน์สต๊อก” บร็อกดีดนิ้ว “ผมเคยเจอเขาครั้งหนึ่งตอนมาจ้างบริษัทผมให้ช่วยเรื่องสิทธิบัตร เขาเป็นคนดีมาก”

“อื้อ เขาดูเป็นคนดีนะ”

เขาดูเป็นคนดีจริงๆ แต่ฉันอดนึกถึงประตูที่ปิดอยู่บนชั้นสองไม่ได้ ภรรยาที่ไม่แม้กระทั่งจะออกจากห้องมาเจอฉัน งานนี้ทำให้ฉันตื่นเต้นพอๆกับไม่สบายใจ

“แล้วคุณรู้อะไรอีกบ้าง” บร็อกจูงฉันไปยังทางม้าลาย – ไฟกะพริบอยู่ใกล้จะเปลี่ยนเป็นไฟแดงแล้ว และพวกเราก็ข้ามถนนทันเวลาพอดิบพอดี “ตึกนั้นอยู่ห่างจากที่ที่ผมอยู่แค่ห้าช่วงตึกเอง”

หยอดอีกแล้ว หยอดเข้าไป

ฉันรู้อยู่แก่ใจว่าเพนต์เฮาส์หลังนั้นอยู่ใกล้กับอพาร์ตเมนต์ของบร็อก ฉันขยับตัวไปมาอย่างอึดอัดเหมือนตอนอยู่ในห้องเรียน บร็อกกลายเป็นพวกกัดไม่ปล่อยไปแล้ว เขาอยากให้ฉันย้ายเข้าไปอยู่ด้วยกัน และดูเหมือนเขาจะไม่ยอมปล่อยผ่านเรื่องนี้ ฉันแค่สลัดความรู้สึกนั้นออกไปไม่ได้ ความรู้สึกที่ว่าถ้าได้รู้จักกันอย่างถ่องแท้ เขาอาจไม่อยากอยู่กับฉันอีกต่อไป ฉันชอบช่วงเวลาที่ได้อยู่กับบร็อก และฉันก็ไม่อยากทำลายความสัมพันธ์นี้

“บร็อก...” ฉันเอ่ย

“โอเคๆ” เขากลอกตา “ฟังนะ ผมไม่ได้ตั้งใจกดดันคุณ ถ้าคุณไม่พร้อมจะย้ายมาอยู่ด้วยกันก็ไม่เป็นไร แต่แค่อยากให้รู้ไว้นะ ผมคิดว่าพวกเราเป็นทีมที่ดี แล้วยังไงคุณก็มานอนที่ห้องผมบ่อยๆอยู่แล้วนี่ จริงไหม”

“อ่าฮะ” ฉันพูดโดยพยายามไม่รับปากอะไรเท่าที่จะทำได้

“อีกอย่าง...” เขายิ้มกว้างอวดฟันขาวจั๊วะ “พ่อแม่ของผมก็อยากเจอ

คุณด้วย”

เอาละ ตอนนี้ฉันแทบอ้วกแล้ว ถึงแม้เขาจะเซ้าซี้ให้ฉันย้ายไปอยู่ด้วยกันมาตลอด ฉันก็ยังไม่เคยคิดเลยว่าเขาจะเล่าเรื่องฉันให้พ่อแม่ฟังด้วย แต่แน่นอนว่าเขาทำแบบนั้นไปแล้ว เขาน่าจะโทร.หาพ่อแม่สัปดาห์ละครั้งทุกวันอาทิตย์ตอนสองทุ่มและเล่าทุกเรื่องในชีวิตสมบูรณ์แบบของเขาอย่างละเอียด

“โอ้” ฉันพูดอย่างไร้เรี่ยวแรง

“และผมก็อยากเจอพ่อแม่ของคุณด้วย” เขาเสริม

นี่อาจเป็นช่วงเวลาที่เหมาะจะบอกเขาว่าฉันตัดขาดจากพ่อแม่แล้ว แต่ฉันกลับพูดไม่ออก

เรื่องนี้ยากจริงๆ ผู้ชายคนก่อนที่ฉันคบหาด้วยรู้เรื่องทุกอย่างเกี่ยวกับฉันตั้งแต่แรก ฉันจึงไม่เคยต้องเปิดเผยอดีตอันซับซ้อนของตัวเอง – ไม่เคยมีช่วงเวลาน่าหวาดหวั่นแห่งการเปิดอกคุยกัน และอย่างที่ฉันบอก บร็อกช่าง... สมบูรณ์แบบ ส่วนสิ่งที่ไม่สมบูรณ์แบบในตัวเขาล้วนเป็นรายละเอียดเล็กน้อยที่ไม่สลักสำคัญ อย่างครั้งหนึ่งเขาไม่ปิดฝารองนั่งชักโครกในอพาร์ตเมนต์ของฉัน แม้กระทั่งเรื่องพรรค์นั้น เขาก็ยังเคยทำแค่ครั้งเดียวเท่านั้น

ปัญหาของบร็อกคือเขาพร้อมจะลงหลักปักฐานแล้ว และแม้จะอายุไล่เลี่ยกับเขา ฉันกลับยังไม่พร้อม ขณะที่เขาก็ไม่อยากรอเช่นกัน เขามีงานที่ดีในสำนักงานกฎหมายชั้นแนวหน้า ทั้งยังหาเงินเลี้ยงครอบครัวได้เหลือเฟือ ถึงแม้ผลการตรวจติดตามอาการโรคหัวใจครั้งล่าสุดจะระบุว่าเขาสุขภาพแข็งแรงดี เขาก็ยังกังวลว่าจะอยู่ไม่ถึงอายุขัยเฉลี่ยของคนผิวขาวในประเทศนี้ เขาอยากแต่งงานและมีลูกตอนที่ยังทำได้

ขณะเดียวกัน ฉันกลับยังรู้สึกว่าตัวเองอยู่ในช่วงเติบโต ฉันยังเรียนอยู่เลย อย่างไรเสียก็ยังไม่พร้อมแต่งงาน ฉันก็แค่...ฉันทำไม่ได้

“ไม่เป็นไร” เขาหยุดเดินเพื่อมองฉันอยู่ครู่หนึ่ง – ทำเอาชายคนหนึ่งที่เดินตามมาเกือบจะชนพวกเราและสบถสาปแช่งขณะเดินจากไป “ผมไม่อยากเร่งคุณ แต่คุณต้องรู้ว่าผมคลั่งไคล้คุณ มิลลี”

“ฉันก็คลั่งไคล้คุณเหมือนกัน” ฉันแอ่ย

เขากุมมือทั้งสองของฉันขณะจ้องลึกเข้ามาในดวงตา “จริง ๆ แล้วผมค่อนข้างจะรักคุณเลยแหละ”

หัวใจของฉันเต้นรัวเร็วขึ้นเล็กน้อย เขาเคยบอกว่าคลั่งไคล้ฉัน แต่ไม่เคยบอกว่ารักฉันมาก่อนเลย แม้จะมาพร้อมกับคำขยาย “ค่อนข้าง” ก็เถอะ

ฉันอ้าปาก ไม่แน่ใจนักว่าจะพูดอะไร แต่ก่อนที่คำพูดใดจะหลุดออกมา ฉันก็รู้สึกเสียววาบที่ท้ายทอยอีกครั้ง

ทำไมถึงรู้สึกเหมือนมีใครบางคนจับตามองฉันอยู่นะ นี่ฉันเป็นบ้าไปแล้วหรือ

“เอ่อ” ในที่สุดฉันก็พูดขึ้น “น่ารักดีนี่”

ฉันยังไม่พร้อมบอกรักตอบ ฉันยังไม่พร้อมสำหรับความสัมพันธ์ขั้นถัดไปถ้าบร็อกยังไม่รู้เรื่องราวมากมายเกี่ยวกับฉัน ต้องขอบคุณที่เขาไม่คาดคั้นเรื่องนี้ต่อ

“เอาเถอะ” เขาพูด “ไปหาซูชิกินกัน”

ถึงจุดหนึ่ง ฉันคงต้องบอกเขาแหละว่าฉันไม่ชอบซูชิ

ทดลองอ่าน